

Sygn. akt I C 68/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kole, I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Konrad Łęgoszewski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2022 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) S. A. z siedzibą w S.

o zapłatę

Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz powódki A. G. kwotę 35.139 (trzydzieści pięć tysięcy sto trzydzieści dziewięć) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi: od kwoty 10.400 złotych od dnia 18 września 2020 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 24.739 złotych od dnia 29 listopada 2022 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie oddala powództwo.

Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.056,20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.130,78 złotych tytułem nieuiszczonej zaliczki na opinię biegłego oraz opłaty od pozwu.

K. Ł.

UZASADNIENIE

Powódka A. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w S. na swoją rzecz kwoty 9.900 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 500 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 września 2020 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 4 sierpnia 2020 r. została potrącona przez pojazd w wyniku czego doznała poważnych obrażeń ciała. W wyniku przeprowadzonych badań po zdarzeniu wykryto u powódki m.in. złamanie żebra V, VI i VII po stronie lewej, uraz głowy, uraz kręgosłupa szyjnego oraz tępy uraz jamy brzusznej. Powódka w dalszym ciągu z powodu zmian pourazowych odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, głowy, żeber i brzucha. Powódce zostało wypłacone zadośćuczynienie za krzywdę doznaną w związku z wypadkiem drogowym z dnia 4 sierpnia 2020 r. oraz odszkodowanie za koszty opieki, jednakże w ocenie powódki wypłacone świadczenia są zaniżone i nieadekwatne do odniesionej krzywdy i szkody.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż wypłacona kwota zadośćuczynienia jest adekwatna względem doznanego przez powoda cierpienia, natomiast w przedmiocie kosztów

opieki wskazuje, iż w jego ocenie stawka stanowiąca podstawę wyliczenia kosztów opieki jest zawyżona, a ponadto pozwany podkreśla, iż nie ma podstaw do świadczenia z tytułu opieki osoby trzeciej, bowiem jest to pomoc przy konkretnych czynnościach w celu realizacji potrzeb osoby poszkodowanej i jego samodzielnej egzystencji, a nie wszystkich czynności domowych, do których zobowiązani są wszyscy domownicy.

Pismem z dnia 16 listopada 2022 r. powódka wniosła o rozszerzenia powództwa do łącznej kwoty 33.900 zł tytułem zadośćuczynienia, a także skapitalizowanej renty z tytułu kosztów opieki osób trzecich do łącznej kwoty 1.239 zł. Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie w całości.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 sierpnia 2020 r. około godziny 16:00 w miejscowości K. doszło do wypadku drogowego, polegającego na tym, że kierujący pojazdem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem, wypadł z jezdni i potrącił powódkę A. G. znajdującą się przy sklepie (...). Na miejsce zdarzenia została wezwana karetka pogotowia ratunkowego. Powódka dostała zastrzyk, po czym stwierdziła, iż nic takiego jej nie dolega, bowiem nie czuła bólu. Zespół pogotowia ratunkowego chciał zabrać powódkę do szpitala, ale powódka odmówiła, więc zespół pouczył ją, iż w razie czego powódka sama może wezwać karetkę, Powódka następnie udała się do domu. Powódka miała siniaki na nogach i boku od przewrócenia się. Powódka po powrocie do domu wzięła tabletki przeciwbólowe i położyła się.

W nocy około godziny 01-02:00 mąż powódki usłyszał jęki. Powódka nie mogła się podnieść, miała problemy z oddychaniem oraz skarżyła się na bóle klatki piersiowej. Mąż zaprowadził powódkę do łazienki oraz zadzwonił po pogotowie. Pogotowie ratunkowe przetransportowało powódkę do szpitala. W wyniku przeprowadzonych badań diagnostycznych (TK brzucha i miednicy, USG jamy brzusznej, TK i RTG klatki piersiowej, TK kręgosłupa szyjnego oraz głowy) rozpoznano u powódki złamanie żeber V, VI i VII po stronie lewej, uraz głowy i kręgosłupa szyjnego, tępy uraz jamy brzusznej oraz stan po cholecystectomii. Zastosowano leczenie farmakologiczne oraz w związku z zdarzeniem zalecono powódce kontrolę w poradni chirurgicznej oraz pulmonologicznej. W szpitalu powódka przebywała do dnia 7 sierpnia 2020 r.

Powódka była na 3 wizytach w Poradni (...) ZOZ w K.. Podczas wizyty w dniu 14 sierpnia 2020 r. u powódki rozpoznano złamania żeber V, VI i VII po stronie lewej, uraz głowy i kręgosłupa szyjnego, a także ograniczenia ruchomości tułowia i kręgosłupa szyjnego. Powódce przepisano lek na receptę S.. Na kolejnych wizytach, tj. w dniu 30 sierpnia 2020 r. oraz 10 września 2020 r. u powódki nadal występowały silne bóle żeber V, VI, VII po stronie lewej i kręgosłupa szyjnego oraz ograniczenie ruchomości. Powódce wówczas przepisano dwukrotnie lek na receptę D.. Powódka był również na około 10 zabiegach rehabilitacyjnych. Powódka była na dwóch wizytach w Poradni(...)w SPZOZ w K., tj. w dniu 9 września 2020 r. oraz 23 września 2020 r. U powódki rozpoznano wysięk opłucnowy. Po zdarzeniu powódka zaczęła korzystać z porad psychiatry, bowiem nie radziła sobie z traumą powypadkową i bała się wyjść z domu. Lekarz psychiatra przepisał powódce leki przeciwlękowe i nasenne, które to leki powódka w dalszym ciągu zażywa. Od zdarzenia powódka nieustannie zażywa różne leki przeciwbólowe.

Powódka po powrocie ze szpitala czuła się bardzo źle, spała na siedząco, nic nie mogła zrobić. Opiekę nad powódką sprawował mąż powódki. Mąż powódki pomagał żonie dojść do łazienki, umyć i ubrać się, prał, sprzątał, gotował, robił zakupy, przynosił drewno na opał, palił w piecu. Przed zdarzeniem powódka wykonywała te czynności samodzielnie. Mąż powódki niejednokrotnie spóźniał się do pracy po 2-3 godziny oraz wcześniej kończył pracę, aby móc pełnić opiekę nad powódką. W pierwszych 6 tygodni mąż powódki pomagał żonie w wymiarze 3 h dziennie, a w późniejszym czasie w mniejszym wymiarze.

Aktualnie powódka czuje się lepiej. Nadal nie jest w stanie dźwigać ciężkich rzeczy, tym samym robiąc zakupy jest w stanie kupić jedynie produkty potrzebne na bieżąco, jak chleb. Przy cięższych pracach nadal powódce pomaga mąż. Powódka obecnie gotuje, jednakże nie pierze, bowiem nie może się schylać. W domu sprząta mąż, bowiem

powódkę wszystko boli jak ciężej popracuje. Powódka obecnie boi się przechodzić po pasach. Przed wypadkiem jeździła rowerem, teraz sama boi się jeździć. Powódka przed zdarzeniem była bardziej towarzyska, chodziła do koleżanek, obecnie więcej czasu spędza w domu.

/dowód: akta szkody CA21/54308/20 – płyta CD, k. 51, karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 16-16v, skierowania do poradni – k. 17-18, historia choroby z poradni chirurgicznej – k. 19-20v, historia choroby z poradni pulmonologicznej – k. 21-21v, historia choroby z poradni psychiatrycznej – k. 35, zeznania świadka J. G. – k. 57-57v 00:04:35-00:26:13, zeznania powódki – k. 57v-58v 00:26:14-00:50:17/

W momencie zdarzenia pojazd sprawcy kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S. A. z siedzibą w S.. Powódka pismem z dnia 18 sierpnia 2020 r. zgłosiła doznaną szkodę pozwanemu, który w związku z krzywdą powódki rozpoczął postępowanie likwidacyjne, które zarejestrował pod numerem (...). Powódka w piśmie dochodził zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z zdarzeniem z dnia 4 sierpnia 2020 r. w kwocie 20.000 zł oraz skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb polegających na zapewnieniu opieki. Pozwany ostatecznie wypłacił powódce łącznie kwotę 7.129 zł, z czego kwota zadośćuczynienia stanowiła kwotę 6.100 zł, natomiast kwota odszkodowania z tytułu kosztów opieki kwotę 1.029,00 zł.

Zgodnie z informacją udzieloną w wiadomości mailowej z dnia 25 stycznia 2021 r. przez MOPS w K., na podstawie Uchwały Rady Miejskiej w K. Nr (...) z dnia 29 listopada 2017 r. został ustalony koszt 1 roboczogodziny usług opiekuńczych w wysokości 18,00 zł netto.

/dowód: zgłoszenie szkody – k. 22-22v, decyzja pozwanego – k. 23-24, informacja mailowa z MOPS – k. 25, akta szkody CA21/54308/20 – płyta CD, k. 51/

Przebyty uraz spowodował powstanie u powódki A. G. stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% za następstwa urazu złamania 3 żeber (V, VI, VII) w linii pachowej lewej oraz powierzchownych, tępych obrażeń szyi, klatki piersiowej i brzucha – w zakresie chirurgicznym.

W zakresie pulmonologicznym u powódki stwierdzono złamania żeber V, VI, VII po stronie lewej, stłuczenia obustronnego płuc, uraz głowy, urazu kręgosłupa szyjnego oraz tępego urazu jamy brzusznej. Procentowy uszczerbek na zdrowiu ze względów pulmonologicznych wynosi łącznie 20%, przy czym 10% z uwagi na złamanie 3 żeber i 10% za obustronne stłuczenie płuc.

U powódki w związku z odniesionymi obrażeniami występowały nadto dolegliwości bólowe. W pierwszych dwóch tygodniach w skali 10 stopniowej oscyływały przy pozycji 7, a w kolejnych tygodniach można je szacować między 4 a 6.

Po wypadku powódka wymagała opieki innych osób. Powódka wymagała rzeczowej opieki w ciągu 6 pierwszych tygodni w postaci pomocy w zakresie wykonywania codziennych czynności przez okres 3 godzin dziennie.

/dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii Z. K. z dnia 1 września 2021 r. – k. 90-96, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii Z. K. z dnia 28 lutego 2022 r. – k. 131-134; opinia biegłego z zakresu pulmonologii M. W. z dnia 14 kwietnia 2022 r. – k. 159-162, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu pulmonologii M. W. z dnia 14 października 2022 r. – k. 205-206/

Przebyty uraz spowodował nadto powstanie u pozwanej długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wymiarze 2%.

/dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii M. R. z dnia 22 sierpnia 2022 r. – k. 187-190/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów w postaci dokumentów, a nadto w oparciu o zeznania powódki i świadka oraz w oparciu o opinie wskazanych wyżej biegłych lekarzy.

Za wiarygodny dowód w sprawie uznano zeznania powódki oraz świadka J. G., które były spójne, logiczne, spontaniczne i szczerze, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a nadto znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale,

w związku z powyższym nie było podstaw do ich kwestionowania. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że Sąd ustalając zakres czasowy pomocy, jaka była udzielana powódce oparł się na stwierdzeniach biegłego z zakresu chirurgii, gdyż w tym zakresie powódka i świadek wskazywali na wszystkie czynności jakie wykonywał J. G., a Sąd za biegłym ograniczył zakres czasowy o czynności, biorąc pod uwagę zobiektywizowane kryteria, na które wskazywał biegły. Nie oznacza to, że powódka i świadek nie opisywali zgodnie z prawdą, niemniej Sąd za biegłym uznał, że wymiar czasowy opieki, w związku z którym można orzec skapitalizowaną rentę należy ograniczyć.

Przy wydawaniu rozstrzygnięcia Sąd oparł się na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z dziedziny chirurgii Z. K., opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z dziedziny pulmonologii M. W. oraz opinii sporządzonej przez biegłą sądową z dziedziny psychiatrii M. R..

Biegły Z. K. wydając opinię z dnia 1 września 2021 r. oparł się o dokumentację medyczną załączoną do pozwu, jak również o przeprowadzone osobiście badania powódki. Biegły rozpoznał u powódki stan po złamaniu 3 żeber w linii pachowej lewej oraz powierzchownych, tępych obrażeń szyi, klatki piersiowej i brzucha. Biegły nie stwierdził innych złamań kostnych ani obrażeń narządów wewnętrznych. Biegły podczas przeprowadzonych badań stwierdził, iż w linii pachowej lewej przy palpacji żeber powódka sygnalizowała lekką bolesność, a także bolesność w tej okolicy przy ruchach skrętnych tułowia. Powódka w tej lokalizacji i przy tych ruchach odczuwała przez pewien czas po wypadku uczucie „przeskakiwania”, ale w dniu badania powyższe zjawisko nie występowało. Podczas rozmowy z powódką biegły ustalił, iż powódka pomimo braku wskazań do poruszania się z pomocą kuli (brak obrażeń miednicy czy kończyn dolnych) preferowała poruszać się przy jej użyciu, bowiem minimalizowało to odczuwany ból żeber po lewej stronie.

W ocenie biegłego przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% za następstwa urazu złamania 3 żeber w linii pachowej lewej oraz powierzchownych, tępych obrażeń szyi, klatki piersiowej i brzucha. Po wypadku powódka wymagała opieki innych osób. Powódka wymagała w ciągu 6 pierwszych tygodni pomocy w zakresie wykonywania codziennych czynności wymiarze 3 godzin dziennie.

Do powyższej opinii biegłego zastrzeżenia zgłosiła powódka oraz pozwany. Biegły ustosunkował się do zgłoszonych zastrzeżeń w opinii uzupełniającej. Biegły wskazał, iż podstawa wskazana przez biegłego, tj. pkt 58a załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (poz. 1974), uwzględnia też obrażenia klatki piersiowej, które nie powodowałyby odległe deformacji klatki piersiowej. Ponadto biegły wskazuje, iż złamanie 3 żeber zawsze pozostawia miejscowe ślady, choćby wyczuwalne palpacyjnie w badaniach przedmiotowych, a na pewno w badaniach radiologicznych, widocznych nawet po kilku latach od powstania urazu. Ponadto biegły wskazuje, iż czasokres nie stanowi jedynej przesłanki do zakwalifikowania urazu jako uszczerbku długotrwałego bądź trwałego na zdrowiu, a kluczową przesłanką są również skutki urazu. U powódki, jako osoby w wieku 61 lat w chwili zdarzenia, nie można mówić o wyleczeniu złamań 3 żeber „bez śladu”. Kobiety po okresie przekwitania, tj. po ok. 55 roku życia, mają powszechny problem z osteoporozą, czyli odwapnianiem i strukturalnym zanikiem tkanki kostnej. Biegły wskazał, iż w niniejszej sprawie nie ma podstaw do wydania opinii wg tzw. klasyfikacji I., bowiem klasyfikacja ta może mieć znaczenie przy poszukiwaniu dla pacjenta optymalnego stanowiska pracy chronionej, opracowywaniu rozwiązań w celu pokonywania barier architektonicznych, doborze sprzętu wspomagającego i rehabilitacyjnego itp. W przedmiocie okresu wymaganej przez powódkę pomocy od osób trzecich biegły podtrzymał stanowisko i co do zasady argumentację z opinii zasadniczej.

Do powyższej opinii biegłego zastrzeżenia wniósł pozwany wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny chirurgii, bądź ewentualnie biegłego z dziedziny ortopedii. Sąd pominął dowód z opinii innego

biegłego na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. W ocenie Sądu sporządzone przez biegłego opinie udzieliły jasnych i logicznych odpowiedzi na postawione pytania. Opinie zostały sporządzone szczegółowo i rzetelnie, a zaprezentowane w nich ustalenia zostały poparte szczegółową analizą materiału dowodowego. Są one wewnętrznie spójne i pozbawione błędów logicznych, co pozwala uznać je za pełne i kompletne. W ocenie Sądu na podstawie opinii biegłego doszło do wykazania twierdzeń zgodnie z wnioskami stron, tym samym nie ma podstaw, aby kolejną opinię w sprawie sporządzał inny biegły tym bardziej, iż wydatnie przedłużyłoby to niniejszy proces.

Biegły M. W. wydając opinię z dnia 14 kwietnia 2022 r. oparł się o dokumentację medyczną załączoną do pozwu, jak również o przeprowadzone osobiście badania powódki. Biegły rozpoznał u powódki stan po złamaniu 3 żeber po stronie lewej oraz stłuczenia obustronnego płuc, a ponadto stan po urazie głowy, kręgosłupa szyjnego i tępego urazu jamy brzusznej.

W ocenie biegłego przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% za następstwa urazu stłuczenia obustronnego płuc oraz 10% za złamanie żeber. Biegły wskazuje, iż oceniając skutki odległe stłuczenia płuc należy mieć na uwadze uszkodzenie struktury anatomicznej płuc pod postacią stłuczenia miąższy płucnej. Doszło do zaburzeń struktury samych pęcherzyków płucnych oraz uszkodzenia tkanki miąższowej międzypęcherzykowej. Proces gojenia doprowadza do powstania tkanki bliznowatej niepodatnej na rozciąganie i kurczenie, co daje zmniejszenie podatności płuc i ogranicza wymianę gazową. W opinii biegłego złamanie żeber powiązane ze stłuczeniem płuc jest trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Klatka piersiowa – żebra, opłucna i płuco w swej strukturze są sprężyste, ruch oddechowy je odkształca, uraz tym bardziej. Po złamaniu nawet pojedynczego żebra z towarzyszącym stłuczeniem miąższu płuca ruchomość ta zmienia się, inna jest struktura i zachowanie narządów klatki piersiowej.

Do powyższej opinii biegłego zastrzeżenia zgłosił pozwany. Biegły ustosunkował się do zgłoszonych zastrzeżeń w opinii uzupełniającej. Biegły wskazał, iż nie ma możliwości wygojenia złamania bez pozostawienia blizny kostnej. W pozostałym zakresie biegły podtrzymał co do zasady swoje stanowisko zawarte w opinii zasadniczej,

Do powyższej opinii biegłego zastrzeżenia wniósł pozwany wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny pulmonologii. Sąd pominął dowód z opinii innego biegłego na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. W ocenie Sądu sporządzone przez biegłego opinie udzieliły jasnych i logicznych odpowiedzi na postawione pytania. Opinie zostały sporządzone szczegółowo i rzetelnie, a zaprezentowane w nich ustalenia zostały poparte szczegółową analizą materiału dowodowego. Są one wewnętrznie spójne i pozbawione błędów logicznych, co pozwala uznać je za pełne i kompletne. W ocenie Sądu na podstawie opinii biegłego doszło do wykazania twierdzeń zgodnie z wnioskami stron, tym samym nie ma podstaw, aby kolejną opinię w sprawie sporządzał inny biegły tym bardziej, iż wydatnie przedłużyłoby to niniejszy proces.

Biegła M. R. wydając opinię z dnia 22 sierpnia 2022 r. oparła się o akta sądowe niniejszej sprawy oraz przeprowadzone osobiście badania psychiatryczne. W rodzinie powódki nie było chorób psychicznych. W rodzinie powódki, ojciec powódki „popijał”. Powódka leczyła się psychiatrycznie po zdarzeniu z dnia 4 sierpnia 2020 r. Podjęła leczenie, bowiem nie mogła spać, stała się nerwowa, nie chciała wychodzić z domu, zła była na siebie, rozmyślała o potencjalnej śmierci w dniu zdarzenia. Lekarz psychiatra przepisał powódce wpierv K., a następnie P. czy L.. Po lekach odczuła poprawę, ma mniejszy lęk. Leki bierze do tej pory – S., D., E., czasem L., od miesiąca licząc od dnia przeprowadzanych przez biegłą badania powódka nie brała P... Do psychologa nie chodziła, nie była kierowana do szpitala psychiatrycznego.

Leczenie psychiatryczne wynikało z przewlekania się objawów zaburzeń adaptacyjnych, które występowały pod postacią zaburzeń lękowych. Powódka powróciła po okresie rekonwalescencji i leczenia do ról społecznych. Biegła zaznaczyła, iż z badania wynika, że skutecznie ustąpiły lęki dotyczące poruszania się w społecznej przestrzeni, ruchu komunikacyjnego. Biegła wskazała, iż odczuwane przez powódkę okresowe objawy podczas uczestniczenia w ruchu komunikacyjnym są niewygaszoną, nadmiarową reakcją w odpowiedzi na bodźce przypominające sytuację wypadku, który przeżyła. Wiąże się to z normalną reakcją adaptacyjną

organizmu. Obecnie powódka nie ujawnia zaburzeń nastroju, napędu psychoruchowego, orientacji, zaburzeń rytmów okołodobowych, jest zdolna do normalnej aktywności w obszarze sytuacji życiowej. W ocenie biegłej powódka w okresie 6 miesięcy wymagała leczenia psychiatrycznego w związku z rozpoznanymi zaburzeniami lękowymi na skutek wypadku komunikacyjnego.

W ocenie biegłej przebyty uraz spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 2% za następstwa urazu na zdrowiu psychicznym.

Do powyższej opinii biegłej zastrzeżenia zgłosił pozwany, jednakże nie wnosił o uzupełnienie opinii przez biegłą. W ocenie Sądu biegła M. R. udzieliła jasnych i logicznych odpowiedzi na postawione pytania. Opinia została sporządzona szczegółowo i rzetelnie, a zaprezentowane w niej ustalenia zostały poparte szczegółową analizą materiału dowodowego. Jest ona wewnętrznie spójna i pozbawiona błędów logicznych, co pozwala uznać ją za pełną i kompletną.

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania.

Ich autentyczność, moc dowodowa oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziły wątpliwości, nie były też kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany (...) S. A. z siedzibą w S. uznał swoją odpowiedzialność za skutki kolizji z dnia 4 sierpnia

2020 r. Poza sporem był fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 6.100 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1.029 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich. Przedmiot sporu stanowiła natomiast wysokość zadośćuczynienia

i wysokość skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb powódki w następstwie wypadku ponad dotychczas wypłacone kwoty. W ocenie pozwanego wypłacone świadczenia w pełni rekompensują doznaną krzywdę i szkodę, a dalej idące żądania są bezzasadne.

Roszczenie powoda znajduje swoją podstawę w treści art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, uszkodzenie lub zniszczenie mienia.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy, ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała,

czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie tych cierpień. Zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym jest przyznawane jednorazowo, ma charakter całościowy, powinno stanowić rekompensatę za wszystkie doznane przez poszkodowanego cierpienia fizyczne

i psychiczne, zarówno te, których już doznał, jak i te, które mogą się pojawić w przyszłości (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 16 maja 2017 r., V ACa (...)). Cierpienia fizyczne występują w postaci bólu i innych dolegliwości, a cierpienia psychiczne polegają na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z urazami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (por. wyrok sądu apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 listopada 1994 r., sygn. akt III APr (...)).

O wysokości zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar doznanych przez poszkodowanego cierpień fizycznych i psychicznych, który należy każdorazowo określić

na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przyznana suma pieniężna zadośćuczynienia stanowić ma ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej (krzywdy), wynagradzający doznane cierpienia oraz mający ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób – przynajmniej częściowo – przywrócona została równowaga zachwiana

na skutek doznanego wypadku. Przy ocenie rozmiaru krzywdy (a tym samym kwoty należnego zadośćuczynienia) sąd powinien wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko procent powstałego uszczerbku, lecz także intensywność cierpień i czas ich trwania, konieczność korzystania z pomocy innych osób oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 marca 2017 r., I ACa (...)). Należy uwzględnić także nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, wiek poszkodowanego, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r.,

III CKN 582/98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07). Przy określaniu wysokości sumy pieniężnej należy mieć na uwadze również „aktualne warunki i stopę życiową społeczeństwa”. Zadośćuczynienie winno być umiarkowane, a jego wysokość powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., IV CKN 128/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r.).

W przedmiotowej sprawie powódka, obok zadośćuczynienia, dochodziła również skapitalizowanej renty, co znajduje podstawę prawną w art. 444 § 2 k.c.

Obowiązek kompensaty kosztów powstałych na skutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia obejmuje wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia. W szczególności są to koszty leczenia, ale też koszty utrzymania związane z koniecznością zapewniania osobie poszkodowanej opieki, co jest następstwem zaistnienia wypadku.

W tym miejscu Sąd zauważa, że w istocie rozpoznawał sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Wyrazem tego było przecież dopuszczenie dowodów z opinii biegłych i prowadzenie w tym zakresie pełnego postępowania dowodowego w celu właściwego rozpoznania sprawy. Dał temu formalny wyraz w postanowieniu podjętym na rozprawie w dniu 21 grudnia 2022 r. W konsekwencji rozszerzenie powództwa przez powódkę nie można oceniać jako niedopuszczalne.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądań pozwu należy podkreślić, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż zgodnie z opinią biegłego Z. K. przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu, a procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% za następstwa urazu złamania 3 żeber w linii pachowej lewej oraz powierzchownych, tępych obrażeń szyi, klatki piersiowej i brzucha, zgodnie z opinią biegłego M. W. przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu, a procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 10% za następstwa urazu stłuczenia obustronnego płuc i 10% wynikające ze złamania 3 żeber, natomiast zgodnie z opinią biegłej M. R. przebyty uraz spowodował powstanie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a procentowy uszczerbek na zdrowiu wynosi 2% za następstwa urazu na zdrowiu psychicznym. Z powodu obrażeń konieczne było podjęcie leczenia specjalistycznego. Powódka przeżyła serię rehabilitacji oraz korzystała z usług lekarzy chirurgii, pulmonologii oraz psychiatrii. Powódka była i jest zmuszona do przyjmowania leków przeciwbólowych, a także leków przeciwłękowych i nasennych. Powódka po dziś odczuwa negatywne skutki urazów powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2020 r., które przede wszystkim objawiają się silnym bólem w okolicach klatki piersiowej. Powódka w wyniku poniesionych urazów nie może wykonywać czynności, które swobodnie wykonywała przed zdarzeniem.

W ocenie Sądu, z uwagi na doznany uraz, ból i cierpienia psychiczne żądanie powódki opiewające łącznie na kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia należy uznać za uzasadnione i w realiach sprawy jako roszczenie w rozsądnych granicach. Sąd, mając na względzie wymóg ustalenia wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, posiłkował się bowiem wskaźnikiem w postaci stopnia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki stwierdzonych przez

biegłych, zaś zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08.11.2005r., I Aca 329/05). Z uwagi jednak na fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego powódka otrzymała już tytułem zadośćuczynienia kwotę 6.100 zł, to uzasadnione żądanie w niniejszej sprawie wynosi 33.900 zł – tak jak wnosiła powódka. Jednocześnie Sąd miał na względzie, że krzywda zależy w dużej mierze od indywidualnych cech pokrzywdzonego i odczuwania przez niego cierpienia. Punktem wyjścia dla rozważań sądu orzekającego powinna być zawsze subiektywna ocena doznanych krzywd, wyrażająca się w żądanej przez poszkodowanego kwocie. Poszkodowany musi samodzielnie przeanalizować zakres, nasilenie oraz czas trwania doznanych cierpień fizycznych i psychicznych oraz dokonać ich przeliczenia na środki pieniężne.

Powódka obok zadośćuczynienia dochodziła również skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb związanych z koniecznością sprawowania opieki osoby trzeciej. W tym zakresie powódka dochodziła jedynie kwoty 1.239 zł, gdyż pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.029 zł. Jak wskazał biegły Z. K. w opinii z dnia 1 września 2021 r., po wypadku powódka wymagała opieki innych osób. Powódka wymagała rzeczowej opieki w ciągu 6 pierwszych tygodni w postaci pomocy w zakresie wykonywania codziennych czynności przez okres 3 godzin dziennie. Natomiast zgodnie z informacją udzieloną w wiadomości mailowej z dnia 25 stycznia 2021 r. przez MOPS w K., a podstawie Uchwały Rady Miejskiej w K. Nr (...) z dnia 29 listopada 2017 r. został ustalony koszt 1 roboczogodziny usług opiekuńczych w wysokości 18 zł netto. Mając na uwadze powyższe odszkodowanie z tytułu kosztów opieki osób trzecich mogło stanowić kwotę 2.268 zł (6 tygodni x 7 dni x 3h x 18,00 zł netto = 2.268,00 zł netto), tym samym roszczenie powódki należy uznać za zasadne przy uwzględnieniu wcześniejszej wypłaty 1.029 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz powódki A. G. kwotę 35.139 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Po upływie tego terminu ubezpieczyciel pozostaje w zwłoce z wypłatą odszkodowania i od tego dnia należą się odsetki za opóźnienie. W niniejszej sprawie odsetki zasądzono dla kwoty 10.400 zł od dnia 18 września 2020 r., co jest terminem odpowiadającym kolejnemu dniu po upływie 30 dni od dnia sporządzenia pisma stanowiącego zgłoszenie pozwanemu szkody przez powódkę w wyniku zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2020 r. oraz dla kwoty 24.739 zł od dnia 29 listopada 2022 r., co jest terminem odpowiadającym kolejnemu dniu po doręczeniu pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do wniosku powódki dotyczącego naliczania odsetek od dnia 15 września 2020 r. do 17 września 2020 r., skoro w tym okresie czasu pozwany nie pozostawał jeszcze w zwłoce z wypłatą świadczenia powódce.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., mając na uwadze, że powódka wygrała proces w istocie w całości. W związku z powyższym w punkcie III sentencji wyroku Sąd obciążył pozwanego całością kosztów postępowania. Powódka w toku postępowania zastępowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, przez co poniosła koszty w łącznej kwocie 3.617 zł, a to zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Ponadto powódka uiściła opłatę od pozwu w kwocie 750 zł oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w łącznej kwocie 2.689,20 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.056,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.130,78 zł tytułem nieuiszczonej zaliczki na opinię biegłego oraz uzupełniającej opłaty od pozwu.

sędzia (...)